

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 649/2022-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **Prima banka Slovensko, a. s.**, Hodžova 11, Žilina, IČO 31 575 951, zastúpenej advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., Štefánikova 8, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. František Sedlačko, PhD., LL.M., proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Cdo 104/2019 z 29. júna 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenu Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 28. septembra 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 1 Cdo 104/2019 z 29. júna 2020 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a napadnutého uznesenia vyplýva, že sťažovateľka mala vo veci samej procesné postavenie žalovanej proti žalobkyni [REDACTED] (ďalej len „žalobkyňa“) v spore o neplatnosť skončenia pracovného pomeru. Sťažovateľka dala žalobkyni výpoveď (listom zo 14. novembra 2012, žalobkyni doručenom 4. decembra 2012, pozn.), a to podľa § 63 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce (v znení účinnom do 31. decembra 2012, pozn.) z dôvodu premiestnenia právneho odboru sťažovateľky zo [REDACTED] do [REDACTED]. Žalobkyňa sa na základe uvedeného domáhala proti sťažovateľke určenia neplatnosti skončenia jej pracovného pomeru, pričom ako prvoinštančný súd vo veci rozhodoval Okresný súd Žilina (ďalej len „okresný súd“), ktorý jej žalobu (trikrát, pozn.) zamietol, naposledy rozsudkom č. k. 14 Cpr 3/2013-312

z 24. marca 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“). Proti rozsudku okresného súdu podala žalobkyňa odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 5 CoPr 4/2016-353 z 28. februára 2017 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) tak, že rozsudok okresného súdu zmenil a určil, že výpoveď daná sťažovateľkou žalobkyni je neplatná (z dôvodu nesplnenia tzv. ponukovej povinnosti zamestnávateľa podľa § 63 ods. 2 Zákonníka práce, pozn.). Sťažovateľka podala proti rozsudku krajského súdu dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 421 ods. 1 písm. a) a b) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). V podanom dovolaní namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (od rozhodnutia R 51/1997, pozn.), a zároveň žiadala, aby sa dovolací súd vyjadril k otázke, ktorá nebola dosiaľ v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte vyriešená (či je zamestnávateľ povinný ponúknuť zamestnancovi voľné pracovné miesto aj mimo pôvodne dohodnutého miesta výkonu práce, pozn.). O podanom dovolaní sťažovateľky najvyšší súd rozhodol napadnutým uznesením tak, že ho odmietol podľa § 447 písm. f) CSP.

3. Najvyšší súd odmietnutie dovolania sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu v podstatnom odôvodnil takto:

3.1. K sťažovateľkou uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP uviedol, že dovolanie prípustné podľa § 421 CSP je možné odôvodniť len tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením veci je potrebné považovať činnosť súdu, ktorá spočíva v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej normy, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu a súd pri tejto činnosti rieši právne otázky, pričom ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok. Všeobecne nesprávne je právne posúdenie, ak súd vec posúdil podľa právnej normy, ktorá nedopadá na zistený skutkový stav, prípadne správne určenú právnu normu nesprávne vyložil alebo ju nesprávne aplikoval na daný skutkový stav. Poukázal na to, že sťažovateľka namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočívalo v nesprávnom právnom posúdení veci vo vzťahu k splneniu si ponukovej povinnosti voľného pracovného miesta voči žalobkyni pri výpovedi podľa § 63 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce. Najvyšší súd argumentoval, že sťažovateľka však v skutočnosti namietala, že odvolací súd nesprávne v jej neprospech vyhodnotil vykonané dôkazy, keď vyslovil, že nepredložila žiaden relevantný dôkaz, na základe ktorého by sťažovateľka uniesla dôkazné bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vo vzťahu k splneniu si ponukovej povinnosti voľného pracovného miesta voči žalobkyni. Dodal, že dovolanie nie je prostriedkom na revíziu skutkových zistení súdov prvej a druhej inštancie. Dovolanie podané z tohto dôvodu nie je možné odôvodniť spochybnením skutkových záverov súdov nižšej inštancie na základe tvrdeného nesprávneho vyhodnotenia dôkazov.

3.2. Vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP argumentoval tým, že sťažovateľkou nastolená právna otázka už bola najvyšším súdom vyriešená, a to v jeho rozsudku č. k. 8 Cdo 132/2016, 8 Cdo 133/2016 z 25. septembra 2017 (judikát R 18/2018). Doplnil, že sťažovateľka síce v podaní označenom ako „Doplnenie dovolania“ na uvedené poukázala, pričom z jeho obsahu tiež vyplývalo, že prípustnosť dovolania už nevyvodzovala z § 421 ods. 1 písm. b) CSP, no podľa § 434 CSP je možné dovolacie dôvody meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

II. Argumentácia sťažovateľky

4. Sťažovateľka namieta, že napadnutým uznesením bolo porušené jej právo na súdnu ochranu, ako aj základné právo na zákonného sudcu. Závery dovolacieho súdu považuje za svojvoľné a ústavne neudržateľné, má za to, že prípustnosť jej dovolania bola posúdená arbitrárne. V prípade odmietnutia ňou podaného dovolania [ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, pozn.] namieta, že najvyšší súd nedôvodne stotožnil právnu otázku s otázkou skutkovou. Poukázala na to, že posudzovanie toho, či na základe zistených skutočností splnila alebo nespĺnila zákonom stanovenú povinnosť podľa nej jednoznačne vykazuje atribúty právneho posúdenia veci (subsumovania zisteného skutkového stavu pod § 63 ods. 2 Zákonníka práce, pozn.) a je teda zrejmé, že v dovolaní napádala nesprávne právne závery odvolacieho súdu, nie jeho nedostatočné skutkové zistenia. Dovolací súd podľa nej postupoval arbitrárne, keď odmietol dovolanie na základe záveru, že sa neprípustne domáhala revízie skutkových zistení. Namieta tiež, že odôvodnenie najvyššieho súdu je v tejto časti strohé a paušálne, nespĺňajúce požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Vo vzťahu k odmietnutiu ňou podaného dovolania [ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 421 ods. 1 písm. b) CSP, pozn.] argumentuje, že po podaní jej dovolania najvyšší súd vo svojom rozsudku č. k. 8 Cdo 132/2016, 8 Cdo 133/2016 z 25. septembra 2017 (publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a súdov Slovenskej republiky pod sp. zn. R 18/2019, pozn.) judikoval, že z hľadiska splnenia tzv. ponukovej povinnosti zamestnávateľa podľa § 63 ods. 2 Zákonníka práce (v znení od 1. júla 2003) je významné len to, že zamestnávateľ nemá možnosť zamestnanca ďalej zamestnávať v mieste, ktoré bolo dohodnuté ako miesto výkonu práce. Z uvedeného ustanovenia nie je možné vyvodiť, že by bol zamestnávateľ povinný ponúknuť zamestnancovi aj pracovné miesto, ktoré je mimo dohodnutého miesta výkonu práce. Nesúhlasí so záverom najvyššieho súdu, ktorý jej dovolanie v tejto časti odmietol s tým, že sporná otázka už bola najvyšším súdom ako súdom dovolacím vyriešená a dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. Poukázala na to, že v čase podania dovolania nemala ani nemohla mať vedomosť o rozhodnutí, ktoré bolo prijaté až o niekoľko mesiacov neskôr (po podaní jej dovolania, pozn.), pričom ako judikát bolo publikované až takmer rok od podania jej dovolania. Má za to, že týmto postupom bola odopretá efektívna ochrana jej práv, a to iba z dôvodu domnelo „nesprávneho“ označenia dôvodu prípustnosti. Doplnila, že zákonný dôvod prípustnosti dovolania v čase jeho podania označila správne a je v rozpore s princípom právneho štátu, aby najvyšší súd dovolanie odmietol s odôvodnením, že dovolacie dôvody je možné meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. V tejto súvislosti poukázala na závery (v rámci *obiter dictum*, pozn.) rozhodnutia ústavného súdu č. k. I. ÚS 51/2020 z 9. júna 2020. Argumentuje, že ak dovolací súd zistil, že ňou položená otázka už bola po podaní dovolania vyriešená, malo to mať za následok zmenu prípustnosti jej dovolania, nie jeho vylúčenie z meritórneho dovolacieho prieskumu. K odôvodneniu napadnutého uznesenia zároveň dodala, že najvyšší súd v ňom navyše retroaktívne aplikoval novelizované ustanovenie § 63 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce, ktoré už nebolo v čase podania výpovede účinné. Na záver argumentovala, že arbitrárnosť v postupe najvyššieho súdu je umocnená tým, že napadnuté uznesenie je podpísané len predsedom senátu, preto podľa sťažovateľky nie je možné s istotou uzavrieť, že bola zachovaná kolektívnosť senátneho rozhodovania o jej dovolaní.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým najvyšší súd s poukazom na § 447 písm. f) Civilného sporového poriadku odmietol dovolanie sťažovateľky.

III.1. K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie:

6. Sťažovateľka namieta, že napadnutým uznesením jej bola odopretá náležitá súdna ochrana, keď najvyšší súd nedôvodne stotožnil právnu otázku s otázkou skutkovou. Ústavný súd pritom stabilne judikuje, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľky (m. m. II. ÚS 324/2010). To, samozrejme, neplatí, ak by najvyšší súd posúdil otázku prípustnosti dovolania ústavne neudržateľne v neprospech sťažovateľky.

7. Zároveň je vhodné pripomenúť, že cieľom pravidiel týkajúcich sa prípustnosti dovolania je zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované. Posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom nemôže viesť k záveru o porušení práv sťažovateľky v prípade, ak bolo toto posúdenie vykonané v súlade so zákonom. Postup súdu v súlade so zákonom nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia práv sťažovateľky. Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil, že skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru, a teda nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. Táto okolnosť nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia namietaných práv sťažovateľky už aj z toho dôvodu, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (m. m. I. ÚS 528/2020).

8. Úlohou ústavného súdu bolo preto v danom prípade posúdiť, či najvyšší súd ako súd dovolací napadnutým uznesením nevybočil zo zákonného rámca, a teda či napadnutým uznesením nedošlo k porušeniu sťažovateľkou namietaných práv, a to aj s poukazom na už uvedené východiská a možnosti ústavného prieskumu napadnutého uznesenia.

9. Po preskúmaní napadnutého uznesenia a dôvodov na odmietnutie podaného dovolania sťažovateľky v ňom uvedených, s poukazom na v ústavnej sťažnosti uplatnené námietky sťažovateľky ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd ako súd dovolací v napadnutom uznesení dostatočným spôsobom vyjadril dôvody, prečo dovolanie sťažovateľky odmietol. Najvyšší súd jasne poukázal na to, že na naplnenie dovolacieho dôvodu uplatneného sťažovateľkou je potrebné,

aby dovolaciemu súdu predostrela relevantnú právnu otázku, že ho nie je možné odôvodniť spochybňovaním skutkových záverov odvolacieho súdu.

10. Pretože je sťažovateľke odôvodnenie napadnutého uznesenia dostatočne známe, ústavný súd ho na tomto mieste nebude podrobnejšie rozoberať a bližšie rozvádzať. Len pre doplnenie uvedie, že najvyšší súd dospel k tomu, že sťažovateľka v dovolaní namietala, že odvolací súd nesprávne v jej neprospech vyhodnotil vykonané dôkazy, keď dospel k tomu, že nepredložila relevantný dôkaz, na základe ktorého by uniesla dôkazné bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vo vzťahu k splneniu si ponukovej povinnosti voľného pracovného miesta voči žalobkyni. V tejto súvislosti je vzhľadom na argumentáciu sťažovateľky však potrebné poukázať aj na rozhodnutie odvolacieho súdu. Krajský súd totiž po vykonanom dokazovaní dospel k záveru o neplatnosti výpovede danej sťažovateľkou žalobkyni nie z toho dôvodu, že by si sťažovateľka nespĺnila povinnosti uložené jej § 63 ods. 1 Zákonníka práce, ale pre nenaplnenie podmienok stanovených v § 63 ods. 2 Zákonníka práce. Na tomto mieste je vhodné poukázať aj na odôvodnenie rozsudku krajského súdu, z ktorého jednoznačne vyplýva, že na základe rozsiahleho a opakovane dopĺňaného dokazovania bolo preukázané, že v období po podaní výpovede žalobkyni bola zverejnená ponuka na obsadenie voľného pracovného miesta u sťažovateľky (v mieste, ktoré bolo dohodnuté ako miesto výkonu práce, pozn.), ktorá bola následne obsadená bez toho, aby ju sťažovateľka ponúkla žalobkyni, hoci táto spĺňala podľa krajského súdu podmienky na výkon práce na tejto pozícii. Odvolací súd v tejto súvislosti poukázal aj na to, že sťažovateľka (okrem nepreukázania zániku danej pracovnej pozície, pozn.) zároveň nepredložila žiaden dôkaz, ktorým by preukázala požiadavky a predpoklady, ktoré mal uchádzač o túto pozíciu spĺňať, teda neuniesla dôkazné bremeno svojho tvrdenia v tom, že jej bránilo uvedenú pozíciu ponúknuť žalobkyni to, že táto na jej obsadenie nespĺňala predpoklady. Bolo teda poukázané na to, že si sťažovateľka nespĺnila ponukovú povinnosť uvedenú v ustanovení § 63 ods. 2 Zákonníka práce (teda, že neponúkla žalobkyni voľné pracovné miesto v mieste, ktoré bolo dohodnuté ako pôvodné miesto výkonu jej práce – v [REDAKOVANÉ] pozn.). Nešlo teda o vyslovenie záveru o neplatnosti výpovede danej sťažovateľkou žalobkyni preto, že by sťažovateľka odmietla dať žalobkyni ponuku pracovať na novom mieste, pri zmene miesta výkonu práce – v [REDAKOVANÉ] (teda mimo dohodnutého miesta výkonu práce, pozn.). V danom prípade teda ani nebolo rozhodujúce, aké znenie mal § 63 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce v čase podania výpovede, pretože sťažovateľka nebola v spore úspešná z dôvodu, že neuniesla dôkazné bremeno preukázania, že nemala možnosť žalobkyňu ďalej zamestnávať v mieste, ktoré bolo dohodnuté ako miesto (pôvodné, pozn.) výkonu práce.

11. Na základe toho, že otázka prípadnej aplikácie § 63 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce tak v danom prípade ani nebola kľúčovou otázkou pre rozhodovanie sporu, sa tak javí byť nadbytočné aj konštatovanie najvyššieho súdu uvedené v bode 16 napadnutého uznesenia, avšak v okolnostiach veci ani tento nedostatok nič nemení na správnosti samotných záverov najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania sťažovateľky. K námietke sťažovateľky, že najvyšší súd nereflektoval na svoje rozhodnutie vydané po podaní jej dovolania, avšak pred vydaním napadnutého uznesenia, je možné uviesť, že ani jeho závery [že z hľadiska splnenia tzv. ponukovej povinnosti zamestnávateľa podľa § 63 ods. 2 Zákonníka práce (v znení od 1. júla 2003) je významné len to, že zamestnávateľ nemá možnosť zamestnanca ďalej zamestnávať v mieste, ktoré bolo dohodnuté ako miesto výkonu práce] by vzhľadom na skutočnosti uvedené v predchádzajúcom bode tohto rozhodnutia nedopadali na situáciu v prípade sťažovateľky, pretože, ako už bolo uvedené, v danom

prípade sťažovateľka nebola v spore úspešná z dôvodu, že neunesla dôkazné bremeno preukázania, že nemala možnosť žalobkyňu ďalej zamestnávať v mieste, ktoré bolo dohodnuté ako miesto výkonu práce. Až preukázanie tejto skutočnosti sťažovateľkou (nemožnosť zamestnávať žalobkyňu v pôvodnom mieste výkonu práce, pozn.) by otváralo možnosť riešiť otázku, či následne bola alebo nebola sťažovateľka povinná žalobkyni ponúknuť pracovnú pozíciu na zmenenom mieste výkonu práce (keď by sa relevantnou stala skutočnosť, či vo veci konajúce súdy túto otázku posúdili podľa znenia § 63 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce pred vykonanou novelou, alebo až po nej, pozn.).

12. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 358/2019). Ústavný súd aj s poukazom na uvedené konštatuje, že v odôvodnení napadnutého uznesenia nevzhliadol také nedostatky, ktoré by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti sťažovateľky na ďalšie konanie ústavný súd oprávňovali k vysloveniu záveru o porušení sťažovateľkou namietaných práv. Závery najvyššieho súdu nie je možné označiť za zjavne svojvoľné alebo nelogické, či z iného dôvodu za ústavne neudržateľné. Iba v takomto prípade by ústavný súd mohol zasiahnuť do výsostnej právomoci najvyššieho súdu týkajúcej sa posudzovania prípustnosti podaného dovolania.

13. Ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že mu nepatrí nahrádzať právne názory najvyššieho súdu, a pokiaľ tieto jeho závery v otázke prípustnosti dovolania vzhľadom na skutkový stav nie sú zjavne svojvoľné alebo nelogické, či z iného dôvodu ústavne neudržateľné, ústavný súd nemá dôvod do tejto výsostnej právomoci najvyššieho súdu v otázke ustálenia prípustnosti dovolania na základe prítomnosti zákonom predpokladaného dovolacieho dôvodu zasahovať (m. m. I. ÚS 139/2019). Na základe uvedeného preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

14. Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na zákonného sudcu garantovaného čl. 48 ods. 1 ústavy, ako aj práva garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť v dôsledku absencie podpisov členov senátu dovolacieho súdu na uznesení.

15. Ústavný súd vo svojej stabilizovanej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že zásada zákonného sudcu predstavuje v právnom štáte jednu zo základných garancií nezávislého a nestranného rozhodovania súdu a sudcu. Táto zásada je ústavnou zárukou pre každého účastníka konania, že v jeho veci bude rozhodovať súd a sudcovia, ktorí sú na to povolaní podľa vopred známych pravidiel, ktoré sú obsahom rozvrhov práce upravujúcich pridelovanie súdnych prípadov jednotlivým sudcom tak, aby bola zachovaná zásada pevného pridelovania súdnej agendy a aby bol vylúčený (pre rôzne dôvody a rozličné účely) výber súdov a sudcov „ad hoc“ (m. m. I. ÚS 239/04, IV. ÚS 257/07). Rozhodovanie vecí zákonným sudcom (aj súdom) je tak základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu (IV. ÚS 345/09, III. ÚS 212/2011).

16. Za senát zložený zo zákonných sudcov možno považovať senát zložený zo sudcov príslušného súdu, ktorí podľa rozvrhu práce tvorili senát v čase pridelenia veci. Z obsahu napadnutého uznesenia z bodu 18 vyplýva, že kolektívnosť senátneho rozhodovania o dovolaní bola zachovaná, pretože uvedené rozhodnutie senát najvyššieho súdu prijal pomerom hlasov 3:0.

17. V súvislosti s námietkou sťažovateľky je potrebné poukázať na § 394 ods. 2 CSP, podľa ktorého písomné vyhotovenie rozhodnutia podpisujú všetci členovia senátu a ak rozhodnutie nemôže podpísať predseda senátu alebo iný člen senátu, podpíšu ho zvyšní členovia senátu; dôvod sa na písomnom vyhotovení poznamená. Predmetné ustanovenie upravuje postup v prípade nemožnosti podpísať rozhodnutie členom senátu. V prípade neprítomnosti až dvoch členov podpíše prvopis rozhodnutia iba prítomný člen senátu a zároveň sa uvedú dôvody, pre ktoré nemohli rozhodnutie podpísať ostatní členovia (*Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck. 2016*).

18. Podľa názoru ústavného súdu však ústavnej zásade neodňateľnosti zákonného sudcu, ktorá vyplýva zo základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, nezodpovedá uvedený prípad. Ústavný súd v tejto súvislosti dodáva, že neuvedenie dôvodu (ktorý má informatívny charakter), pre ktorý niektorý z členov senátu nemohol prvopis rozhodnutia podpísať priamo na písomnom vyhotovení rozsudku, ktorý spĺňa všetky formálne náležitosti a je účastníkovi konania riadne doručený, síce predstavuje pochybenie zo strany súdu, avšak nie takej intenzity, aby do rozhodnutia najvyššieho súdu akýmkoľvek spôsobom zasahoval (I. ÚS 236/2020).

19. Ústavný súd dodáva, že len samotné, prípadne formálne nedostatky rozhodnutia orgánu verejnej moci nemožno automaticky spájať aj so zásahom do základných práv, ak k tomu nedôjde aj v materiálnom zmysle, teda so zreteľným, preukázateľným dopadom na základné práva. Účelom konania o ústavnej sťažnosti nie je odstraňovanie formálnych nedostatkov rozhodnutí za predpokladu, že tieto nemali vplyv na základné práva sťažovateľov (m. m. I. ÚS 199/2022).

20. Vzhľadom na uvedené ústavný súd aj túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

21. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. novembra 2022

Miloš Maďar
predseda senátu